

IN MEMORIAM MIHAI COTENESCU (1948-2018)

Ne-am despărțit definitiv de colegul Mihai Cotenescu în toamna anului trecut. Era o zi caldă, cum au fost multe în ultimul septembrie, fusesem plecat în prima parte a zilei și vestea a ajuns la mine spre amiază. Nu mi-a venit să cred și abia spre seară, după alte discuții cu profesori călărășeni care îl cunoșteau bine am primit confirmarea. Se încheiau astfel, nedrept și brutal aproape 30 de ani de când ne cunoșteam, mai întâi la Societatea de Științe Istorice, apoi în diverse activități cu Inspectoratul Școlar local, în fine, în ultimii ani, mai cu seamă la cursurile de vară, unde era un participant dedicat, de multe ori probându-și nu doar înalta competență, ci și rodnică experiență de viață.

Născut în urmă cu 70 de ani în Muscel, hazardul făcuse să-și trăiască cea mai mare parte a vieții în sudul Țării, în Ialomița și Călărași, unde lucrase multă vreme ca funcționar și director la Arhivele Statului, și mai apoi ca profesor. În toți acești ani urcase un lung *cursus honorum* la Societatea de Istorie, de la poziția de simplu membru în anii '70, la aceea de președinte de filială, pe care a păstrat-o până la moarte, și nu în ultimul rând, în importante poziții în conducerea organizației noastre, membru în Biroul Executiv și vicepreședinte între anii 2011-2015. Intrat în al optulea deceniu de viață și distins în vara trecută cu diploma de excelență, el se gândea cu seninătate la cei care îl vor urma și îmi vorbea cu mult entuziasm și laude cât cuprinde despre posibیلی săi succesori.

Asaltat de multele imagini ale omului care a fost, e greu să mă opresc doar la câteva dintre ele. Nu pot însă să trec peste ce a fost esențial în lunga noastră colaborare: o mare înțelegere și un devotament puternic pentru cauze importante, pe care și le asuma ca nimeni altul, imediat, și cu o dăruire desăvârșită.

Astfel, în primii ani ai noului mileniu mi-a spus de mai multe ori că la Călărași se pot găsi resurse pentru organizarea unei școli de vară, deși orașul era departe de anvergura unui centru universitar și academic. Se simțea dator totuși, pentru că mersese mereu în vizită la alții, și credea că acum venise vremea să-i primească și la el acasă, cu toată ospitalitatea. În fine, în 2009, după deschiderea cursurilor la Constanța, în prima pauză, l-am abordat direct, și a acceptat într-o clipă, fără niciun fel de comentarii.

Împrejurările i-au fost însă potrivnice și după ce anunțase în mai 2010 la Consiliul Național de la Reșița că toate cheltuielile de organizare sunt acoperite, la 1 iulie, cu doar 3 săptămâni înainte de deschidere, situația se schimbă radical și spezele disponibile se împuținaseră drastic. Ne-am întâlnit în regim de urgență la București și am pus la cale o strategie, dar rezultatul a fost departe de așteptări. Totul se află sub semnul întrebării și oricine ar fi făcut pasul înapoi. Nu era cazul lui. În scurtul timp rămas, a convins Inspectoratul Școlar să se implice, și ediția 2010 a școlii de vară de la Călărași a fost dintre cele mai reușite.

I-am urmărit ulterior activitatea în structurile de conducere ale S.S.I.R., unde s-a distins mereu pentru că ne oferea tuturor o sursă permanentă de inspirație. În ultimii ani obișnuiam să vorbim îndelung la telefon, mai cu seamă spre seară. Deși se retrăsese cumva, era în contact permanent cu toți liderii Societății și în măsura în care mai putea să ajute, era gata să o facă, cu toată disponibilitatea de altă dată. Știam că își ascundea suferințele, dar din când în când îmi spunea că trece prin București, uneori, desigur, la controale medicale, despre care însă nu voia să vorbească.

Am discutat mult anul trecut despre școala de vară de la Târgu-Mureș și am aflat încă din primăvară că negreșit va fi prezent. Așa s-a și întâmplat, în chiar seara sosirii noastre acolo descoperindu-l într-o formă excelentă, cu jovialitatea și umorul lui atât de bine cunoscut, urmărind un meci de fotbal pe terasa hotelului unde fusesem cazați. Apoi, vreme de câteva zile a oferit un adevărat spectacol, fiind pe toata durata cursurilor animatorul principal al dezbaterii, cu nenumărate intervenții la mai toate conferințele, cele mai multe – remarcabile, prin competența și ineditul deschiderilor.

Constatam cu multă plăcere că se pregătise pentru această reuniune și că prezența sa acolo nu era rodul hazardului sau al unei complezențe. În fine, în ultima zi, a avut o surpriză, sau cel puțin s-a purtat ca și cum ar fi fost surprins, când a primit în cel mai potrivit moment diploma de excelență S.S.I.R., întru totul meritată, nu numai pentru jumătatea de secol dedicată cercetării istorice și școlii, ci și pentru prestația sa recentă. Mai apoi, în curtea clădirii care ne găzduise, s-a oprit o clipă, parcă mulțumit că munca sa fusese apreciată și că era încă o dată în atenția tuturor. Așa mi-a rămas în memorie un om, sub lumina tare a soarelui de amiază, într-o zi de vară, aproape radiind bucuria de a trăi și a împlini.

Moartea sa neașteptată l-a împiedicat să ducă la capăt câteva proiecte despre care mi-a vorbit până în ultima clipă. Dar în urma sa rămân altele, încheiate, de n-ar fi decât monografia orașului Călărași, o lucrare scrisă cu competență și devotament, darul său cel mai prețios pentru oamenii în mijlocul cărora trăise o viață.

M-am gândit de multe ori în anii din urmă la cei care au dat viață S.S.I.R. și care îi asigură și astăzi existența. Cu pozitivitatea sa nedezmănițită, cu jovialitate și exuberanță, cu permanenta sa dorință de mai bine, el s-a numărat întotdeauna printre ei.

Bogdan TEODORESCU